

φοι., Α' ηγ. 372Δ· ωσαύτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἐρμοῦ. Σχόλ. Πινδ. Ο. 9. 146 ωσαύτως εἰς τιμὴν τῶν Διοσκόρων ἐν Ἀρχαγάντι, ίδε Βοΐκη Εἰσαγ. Ηἱνδ. Ο. 3. 135. Πλούτ. 2. 557F· θεοξενίασται, οὐ, οἱ ἑρτάζοντες τὴν πανήγυριν ταῦτην, Ἔπιγρ. Τῆν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 25, 114 κέχ.· ουσιαστ. θεοξενίη, ἡ, Μ. Ἀκρο. τ. Β', σ. 385, στ. 309, ἔκδ. Λ.

θεοπαγής, ἥς, ὑπὸ τοῦ θεοῦ θεμελιωθεὶς, νόμοι Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. Μί.

θεοπαγίων, θεοπαγμον, ονος, μετὰ θεοῦ παιών, Νόνν. Δ. 30. 210, ἔκδ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

θεοπάθεια, ἡ, τὰ τοῦ θεοῦ θεοῦ, Φῶτ.

θεόπαιξ, αἰδον. δ., ἡ, τέκνον τῶν θεῶν, θεος, Ἐρωτ. Ἀνθ. Π. 12. 56· Βασιλῶν Ἡρόδιος. παρ' Ἀθην. 222A· λάδρας Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311A.

II. ἔχων θεον τέκνον, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Νόνν. Ιων. 10, στή. 26.

θεόπαιστος, ον, πληττόμενος ὑπὸ θεοῦ πρβλ. θεόκτυπος· κιθάρα Ἡσύχ.

θεοπαράδοτος, ον, παραδεδομένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, λόγια, πολιτεῖα Τεχν.

θεοπαράκλητος, ον, δ τοῦ θεοῦ παράκλητος, Θ. Στουδ. σ. 1577, ἔκδ. Μί.

θεοπάραχτος, ον, παραχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἰς αὐτοπαρακτός εστὶν ὃ κόδιος οὐκ ἔστι θεοπάρακτος Ἰουστῖν. Μ.

θεοπάροχος, ον, ὑπὸ θεοῦ παρεσχημένος, δεδομένος, δάκρυα Ἐκκλ.

θεοπασχία, ἡ = θεοπάθεια, Ἐκκλ.· θεοπασχίται, οι, μονοφωνική αἴρεσις τῆς σ' ἔκαπτονται, οἵτινες ἐπίστενον διτὶ ὁ Χριστός, ἔπειτα κατὰ τὴν δείναν αὐτοῦ φύσιν. Εκκλ.

θεοπάτωρ, ορος, δ, πατήρ τοῦ θεοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ἐπὶ τοῦ Δαβὶδ, Εκκλ.· — ουσιαστ. θεοπατορία, ἡ, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 236, ἔκδ. Μί.

θεοπειδεῖα, ἡ, ὑπακοὴ εἰς τὸν θεόν, Εκκλ.

θεοπειθής, ἥς, ὑπήκοος τῷ θεῷ, ευπειθής αὐτῷ, Ανθ. Π. 1. 119, 25. — Επίρρ. -Θῶς, Εύστ. Πονημ. 75. 50.

θεοπεπτος, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν πεμψθεὶς, Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 1. 9, 3. Διον. Ἀλ. 1. 14'· — υπεράνθρωπος, ἔκτακτος, Λόγγ. 3. 18, Ἀρτεμ. 1. 7.

θεοπτάτος, ον, (περφάω). Θ. πλάναι, πλάναι πεμφθεῖσαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν, π. χ. ἐπὶ τῆς Ἰου. Ποιητ. παρὰ Δημρ. Φαλ. 91. 57λλα όφει θεοπτάτος.

θεοπλάνησία, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ θεοῦ πλάνη, ἀποιλαρύνσις, Ἀθαν.

θεοπλαστία, πλάτων θεόν, θεοποιος, Ἡλιόδ. 9. 9, Φιδων 2. 164, ἔκδ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 284.

θεοπλαστής, ου, δ πλάτων, κατασκεύων θεούς, εἰκόνας; θεῶν, ἀγάλματοποιός, Ἀριστοφ. Ἀποστ. 617, Πολυδ. Α', 12.

II. δ θεῖος Δημητορύγος, Φίδων 2, 490.

θεοπλαστία, ή, ή θεῖος ἐνσάρχωσις, Εκκλ.

θεόπλαστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεποιημένος, Χρησμ. Σιδ. προομ. 1, ἀνθρώπως.. μόνον τῶν ζώων θεόπλαστον Βασιλ. — Επίρρ. -των, Εκκλ.

θεοπληγής, ἔς, = θεόπληγτος, Συνέσ. 119D· θεοπληγή ἡ θεόπληγτος ὁ, ἡ, Ἀννα Κομν. 14, 423.

θεό-πληγτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πληγθεὶς, κτυπηθεὶς, θεοδλα-θίς, Ἡσύχ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ -πληγτος.

θεοπληγία, ἡ, = θεοβλάστεια, Οινόφ. παρ' Εύσ. Π. Ε. 231C.

θεόπλοκος, ον, θεόθεν πελεγμένος, σαγήνη Εκκλ.· θ. καὶ ἡδυρραδές εἰδύλλιον Νικήτ. Χρον. 70A.

θεόπλουτος, ον, δ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γενόμενος πλούσιος, Ιω. Χρυσ. 4, 294.

θεοπνευστία, ἡ, θεῖα ἐμπνευστις, Εκκλ., ἔκδ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 128.

θεοπνευστος, ον, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σοφῆ Ψευδο-Φωκιδ. 121· διενειροι Πλούτ. 2. 904F· πᾶσα γραφὴ Β' Ἐπιστ. π. Τιμ. γ', 16· ἀρχιερεὺς Ἐπιγρόμη. Εἰλην. 1062.

θεόντυος, ον, = τῷ προηγ., Πορρφ. Ἀντρ. Νυμφ. 116· — τὸ θεόντυον, ἐμκνευστις, θεοπνευστις, ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαις) 4700b.

θεοποιεών, ποιῶν θεόν, μεταβάλλω εἰς θεόν, Λουκ. Σκυθ. 1, Σεκτ. Εμπ. Μ. 7. 94. 2) θ. ἀνθρώπως, ποιῶ αὐτούς μετόχους θείας φύσεως, Ἀθανάσ.

θεοποιητικός, θ., δν, ίκανος ποιεῖν θεόν: — θ. -κή (ἐνν. τέχνῃ) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα θεῶν, ἀγάλματοποιη-τική, Πολυδ. Α', 13.

θεοποιητος, ον, κατασκευασμένος ὑπὸ τῶν θεῶν ἡ τοῦ θεοῦ, θεότευκτος, Ἰσοκρ. 152C, Ιω. Χρυσ.

θεοποιεία, ἡ = θεοποιητική, ποιησις θεῶν, δηλ. τῶν ἀγα-μάτων αὐτῶν, Πολυδ. Α', 12.

θεοποιός, δν, δ κατασκευάζων θεόν, θεοπλάστης, Πολυδ. Α', 12· ή θ. τέχνη = θεοποιητική, Ανθ. Π. 9. 774.

II. δ μεταβάλλων εἰς θεόν, ἀποθεῶν, παρὰ Σουσίδ. ἐν λ. ληγεῖς.

θεοπολέων. ύποπτω τῷ θεῷ. Πλάτ. Νόμ. 909D. Ο Τιμ. θεοπ-

νεύει: «θεῖνας εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπρασσόμενον».

θεοπόλις, δ. ή, λεπεύ: ήθε θεηπόλις.

θεοπομπεύ: «ἔνθουσιαν». Ἡσύχ.

θεοπομπος, ον, = θεοπεμπτος, τιμai Πινδ. Π. 4. 123.

θεοπόνητης, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν κατασκευασθεὶς, λέχη, ἐπὶ τῆς Ἐλένης, Εύρ. Τρο. 953, Ἐλλ. 584.

θεοπόντιστος, ον, ποιησθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θειαχείς, φωτισθεὶς, Ταράς. Κων/πόλεως σ. 1489, ἔκδ. Μί.

θεοπράγια, ἡ, θεῖα ἐνέργεια, Εκκλ. — πραξία Εύστ. Πονημ. 215. 86.

θεοπρέπεια, ἡ, θεῖα μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια, Διόδ. 5. 43., 11. 89, Κιλμ. 'Αλ. 830.

θεοπρεπής, ἔς, κατάληλος, ἀμρόβιων, πρέπων θεῶ, Ἡρας δῶμα Ηἱνδ. N. 10. 2· τεμένος Διόδ. 11. 89· πομπή, μορφή Πλούτ. Διώνι. 28., 2. 780A· θαυμαστός. θέαμα ὁ αὐτ. Ἀλκιβ. 34, κτd. — Επίρρ. -πῶς, Λουκ. Ἀλεξ. 15.

θεοπρεπτος, ον, = τῷ προηγ., διάφ. γραφ. ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 904· δὲ θεοπρεπτος.

θεοπρόδηλος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλεγμένος, Θεοφύλ. 2, 677. Ανα. Κομν. 408. 412.

θεοπρομήτωρ, ορος, ἡ, «Ἀννα ἡ γυνὴ τοῦ Ἱωακείμ ώς μήτηρ Τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ὀρολόγ. Ανατολ. Εκκλ. 25 Ιουλίου.

θεοπροπέω, προφητεύω, ἀλλὰ μόνον κατὰ μετογ. ὄρσ. θεοπροπέων ἄγορειες Ιλ. Α. 109., Β. 322· Οδ. Β. 184, Ηἱνδ. Π. 4. 339, κτd.

θεοπροπία, ἡ, προφητεία, χρησμός, Ιλ. Α. 87, 385, Δ. 794, ΙΙ. 36. Οδ. Α. 415, Β. 201, κτd.

θεοπρόπιον, τό, προφητεία, χρησμός, ΙΙ. Α. 85, Ζ. 438· ἐκ θεοπροπίου, κατά τινα χρησμόν, Ἡρόδ. 1.7, 165 κ. ἀλλ. κατά τὸ τό αὐτό 68.

θεοπρόπος, ον, προλέγων τὰ μέλλοντα, προφητικός, οιωνι-στής Ιλ. Ν. 70· ἐπος Σοφ. Τρ. 822· ἡτορ, θυμίς Κόντη. Σμ. 12.

534, Ανθ. Π. 1.10, 5· πρδ. θεοπρόπος. 2) ως οὐσιαστ.. μάντις, προφήτης, Ιλ. Μ. 228, Οδ. Α. 416· — θεοπρόπον τὸ θεοπροπον, τό, θεοπροπία, Καλ. Λουτρ. Παλα. 125.

II δημάσιος: ἀγγελιαφόρος ἀπεσταλμένος δόπων ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον, Ἰω. αντὶ θεωρός. Ἡρόδ. 1. 48, 67., 5. 79. 6. 57., 7. 140· ωσαύτιος Αἰσχύλ. Πρ. 659, Πλούτ. Κιμ. 18. (Κατὰ τὸν Βυττην., Εδέλ. ἐι. λ., ἐν μέρην τὸ θεοπρόπιον τὸ θεοπρόπιον, ἐκεῖνο δι' οὐ δὲ θεός πρέπει, ἐρμηνευτή θείου σημείου).

θεο-κρδσεκτος, ον, εύπρόσδεκτος παρὰ τῷ θεῷ, Εύστ. Πονημ. 167.10.

θεο-κρδσπλκνος, ον, τὸ θεῖον φιδούμενος καὶ προσπλεκμένος πρὸς θεούς, θεομανής, φανατικός, Πρόκλ. παραρρ. Πτολ. σ. 224.

θεοπροστάχτως, Επίρρ., διὰ προστάγματος θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 456, ἔκδ. Μί.

θεοπροτάκτος, ον, προταγεῖς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ιω. Δαμασκ. ἐν Ελλ. Πατρολ. Μ. τ. 96, σ. 648.

θεοπτεία. βλέπω τὸν θεόν, Μ. Δκομ. τ. Β', σ. 123.14, ἔκδ. Λ.

θεό-πτης ου, δ, (όρσιον, δρυμαίοι) ὁ βλέπων τὸν θεόν, προφήτης, περὶ Μαύρων καὶ τοῦ προστέον Ήλία, Εκκλ.

θεοπτεία, ἡ, τὸ βλέπειν τὸν θεόν οὐχί θεοπτεία, ώς ἐν Εύστ. Εύσκγ. Ἀπόδειξ 309D, ἔκδ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

θεοπτείκος, δ., δν, ὁ ἀνήρων ἡ δρυμίζων εἰς θεοπτηνή — ή θ. δηνάριον: δηνάριος πρὸς δράματος, Ερμῆς παρὰ Σοβ. 138. 10· οι θ., τάξις τε ἐν τῷ Χριστιανικῷ τερατείων, Εκκλ. — Επίρρ. θεο-πτείκων, Εύστ. Θεοσαλ. Πονημ. 51. 46, ἔκδ. Ταφ.

θεόπτυστος, ον, βδελυκτὸς παρὰ τοῖς θεοῖς, ἀπόπτυστος τοῖς θεοῖς, Αἰσχύλ. Θεο. 604.

θεόπύρος, ον, (πύρ) ἀνόμημός ὑπὸ τῶν θεῶν, φλεδε Εύρ. Ηλ. 732.

θε-όργητος, ον, = θεομανής, Σχόλ. εἰς Δισχύλ. Θήβ. 659.

θεόργητος, ον, = θεόργητος, Οί μ. Θεοφάν. Δ, 40, Ιω. Γενέσ. σ. 104.16, ἔκδ. Β.

θεόρρακτος, ον, οὐτῷ κατασκευῶντος ἔκάλουν ἐν Συρακούσαις Θεόμντον τινα, μανικὸν γελοίων ἄνθρωπον. Κικλέρ. Βερρ. ΙV. 66.

θεόρρευτος, ον, = θεόρρυτος, Απολιννός. Μεταρρ. σ. 164.

θεορρημοσύνη, ἡ, θεῖα δυλίδικη διδασκαλία, κατηχήσις, Εκκλ. θεορρήμων, ον, ὀμιλῶν διὰ θείας δυνάμεως, θεηγόρος, γλώσσα Εκκλ.

θεορρητος, ον, λαλητής, φημεῖς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέτρον Ανθ. Π. 1.19. 9. 505· βιβλός, μῦθος Νόνν. Ιω. 5, 154., 14, 25.

θεορρύτος, ον, βέων, προερχόμενος ἐκ θεοῦ, δυμβρος Οπκ. Δ. 5. 9.

θε-οτος, ον, (δρυμωμα) ἐτῶν θεῶν ἐγερθεὶς, θεόπεμπτος, ού-ράνιος, δλβος Ηἱνδ. Ο. 2. 67· θεόρτον ἡ βρότειον (πρβλ. θεο-ρράκτος) Αἰσχύλ. Πρ. 765· — πρδ. παλννορτος.

θεός, δ., Βοιωτ. θεός οισάς, Λακων. σιδος (ἴδε κατωτ. ΙΙ). Δωρ. θεός, αἰ. θεόν (Καλλ. εἰς Διγμ. 58. 130), κλητ. (Βραδύτερον) θεός, η (παρὰ τοῖς Εδδ. καὶ ἐν τῇ Κ. Δ.) θεέ· ἀλλὰ δόκι-